

Зміст

1. Університет. Знайомство.....	4
2. Журналістська практика. Перша прес-конференція.....	5
3. Курс тримай на горизонт , і мета тобі скориться... ..	7
4. Хто я – творець чи літописець?.....	10
5. Не збудуєш словом, коли руйнуєш ділом.	13
6. Мій рід, що я в нім «колосочок»... ..	16
7. Якщо людиною себе вважаєш, - крізь все життя неси і пам'ятай: чим більше віддаєш, тим більше маєш; чим більше маєш - більше віддавай!	20
8. Хоч скільки падай, - значення немає. Та важить те, чи ти зумів піднятися.....	23
9. Брунькує березень бентежними бажаннями... ..	29
10. Кохаю... Дві людини... Три склади... Єдина доля... ..	33

Університет. Знайомство

НАЦІОНАЛЬНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ

Довгождана мить першокурсників : посвята, вручення студентських, знайомство з викладачами. Всі так чекали 22 вересня, щоб ступити на поріг чогось нового, чогось дорослого. Так, саме 22 вересня, не 30 і 31 серпня, через COVID-19 ректорат був змушений розділити навчання курсів на очне та дистанційне. Але ми не сумували, чекали ще більше з нетерпінням цієї миті. І ось ранок цього довгоочікуваного дня, нас студентів-журналістів збирають куратори і ми прямуємо на стадіон.

На стадіоні ми побачили велику родину гуманітарно-педагогічного факультету, всі з посмішками, щасливі, чекають коли ж почнеться урочиста посвята в першокурсники.

Декан гуманітарно-педагогічного факультету **Василь Шинкарук** так тепло прийняв кожного з нас, привітав нас – студентів-першокурсників, подякував за правильний вибір, та дав гарні поради.

На святі була неймовірна атмосфера, було безліч привітань , посмішок, щирої радості. В цей особливий день ми познайомились з нашим ректором – **Ніколаєнком Станіславом Миколайовичем**, від якого ми почули найтепліші слова-вітання, з нашим деканом та його командою, кураторами. Ми впевненні , що обрали саме те, про що так мріяли, що ми на вірному шляху. Але звісно, як без хвилювань. Я думаю що це й не дивно , що хвилювання було присутнє, адже для нас це все нове, незвідане.

Студенти-журналісти групи Журн1 20002б впевнено та з цікавістю стали на першу сходинку дорослого життя та йдуть наполегливо до найвищих показників в навчанні, спорті та творчості! Ми з гордістю будемо представляти наш гуманітарно-педагогічний факультет та будемо гордо нести ім'я студента славнозвісного Національного університету біоресурсів і природокористування України!

Ми віримо в себе, а ви вірте в нас!

Лілія Кузьменко

Високого польоту вам, колеги!

Будь ти тричі академіком... Хизуйся освітою, званнями і посадами... Втішай своє «єго» показним поклонінням залежних од тебе оточуючих... Перелічуй темними ночами стоси зелених папірців, вимірюючи ними свою удачливість, спритність чи й крутість... Самовозвеличуйся як завгодно, однак тобі не зрівнятися з ними... Бо вони, жовтороті ще пташенята, так високо злетіли самим лише фактом народження в епоху глобальних технологічних проривів та інформаційних суспільних трансформацій...

Так, їм бракує ще досвіду... Так, не всі з них належно володіють майстерністю словотворення... Так, вони ще тільки роблять перші кроки у романтичній і водночас каторжній професії Журналіста... Та вони уже інші, не такі, їхні горизонти високі, світлі і чисті...

Педагогіка творчості вимагає від наставника розгледіти, відчутти, розкрити творчий потенціал юних журналістів. Саме тому з перших кроків в університеті навчальні групи працювали за моделлю редакцій, а студенти виконували спеціальні творчі завдання, передбачені силабусом і навчальними програмами «Основ журналістики» та «Журналістської етики», захищали творчі роботи під час практичних занять та, як підсумок навчального року, підготували оригінальні альманахи-дайджести.

Ось у ваших руках перші у їхньому творчому житті, матеріалізовані у друкованих виданнях, роздуми про головне: хто ти, для чого прийшов у цей світ, що для тебе любов і віра, чому і для чого ти обрав журналістику, які твої принципи і обереги?..

Вчитайтеся... Вдумайтеся... Оцініть...

Горджуся вами, мої юні друзі-журналісти. Кажу це утретє поспіль студентам за ліком курсів, які пройшли цю школу педагогіки творчості. А на зміну йде нова юнь...

Іван Чиж

Журналістська практика. Перша прес-конференція

1 жовтня, звичайна пара перейшла у справжню прес-конференцію, яка розпочалася вступним словом Чижа Івана Сергійовича, який вирішив провести зустріч аби змотивувати як перший так і другий курс до практичного навчання і наполегливої праці протягом року.

Першокурсники від початку навчання мали змогу відчувати себе справжніми журналістами адже на конференції познайомилися зі студенткою 2 курсу редактором дайджесту - альманаха, який побачив світ і дуже нас зацікавив Людмилою Смик, та обговорили цікаві питання щодо творчої та колективної роботи, а також студентського життя.

Спершу Людмила Смик розповіла про призначення редактором та обрання своєї команди. Наступні питання, які нас так хвилювали були з навчальної роботи, а саме - дайджесту та його створення.

Почули неймовірну історію, в якій говорилося про усі труднощі, підтримку, мотивацію. Отримали багато порад, зрозуміли, що все-таки потрібно починати дивитися новини та дізнаватися, що цікавого відбувається у світі. «Ти - журналіст, ти маєш бути в курсі усіх подій!»

Також Людмила Смик дала пораду, щодо професії журналіста: «Хочу сказати, що кожен з вас не стане журналістом, доки не почне писати. Тільки пишучи, ваша професійність буде зростати.»

Іван Сергійович додав: «Університет дає знання, а практика робить з тебе журналіста»

Показовим для першокурсників стало обрання Людмили Смик нашим творчим куратором, що як для нас, так і для редактора було неочікуваним. Але Людмила з радістю погодилася працювати та давати поради своїм колегам і наголосила на обов'язковій, дружній та колективній роботі. А також дала певні настанови щодо відвідування пар: «Говорити голосно, чітко, впевнено. Не відкладати роботи і дедлайни на потім!»

Можна підбити підсумок нашої справжньої навчальної конференції. На якій ми набули певного журналістського досвіду. Це була цікава практика, адже не зважаючи на відмінність цифри у курсах - відчуття маємо подібні!

Лілія Кузьменко

«Курс тримай на горизонт, і мета тобі скориться»

Як досягти певної мети? Як стати успішною людиною і підкорити Всесвіт?

Всі ми люди, всі ми маємо якісь мрії, плани на майбутнє, якусь ціль. Багато людей за декілька кроків до успіху звертають з дороги. Причиною того є якісь негаразди, певні моменти. Наприклад, якась одна невдача, непорозуміння з батьками, чи з колективом, може збити людину зі шляху, будь-яка причина.

Людина яка хоче скорити мету, досягти чогось, вона повинна дивитися тільки вперед і не сходити з дороги, не кидати поставлені цілі. Тримати курс на горизонт-це означає займатися своєю справою з посмішкою на обличчі і дивитися тільки вперед.

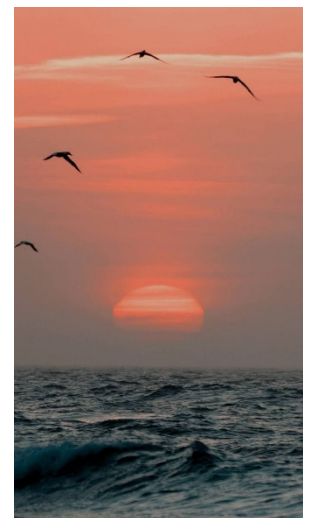
Успішна людина - це та людина, яка перед собою ставить життєві цілі і досягає їх, це та людина, яка впевнена у своїх діях, знаннях. Протилежність успіху є невдача. Ми не повинні думати про невдачі, вони можуть збити з пантелику і все що ми так довго досягали може просто зникнути.

Отже "Курс тримай на горизонт і мета тобі скориться"! Говорить про те, що людина повинна досягати поставлених цілей незважаючи ні на що. Йти вперед і вперед, і мета буде підсильна!

Дмитро Котвіцький

Зазвичай, люди в своєму житті прагнуть більшого,але не всі досягають того ,що хотіли. І задаються питаннями:а чому? яка причина? чому в нього ось так в житті,а в мене так не вийшло? І такі люди дуже часто заздять іншим.

А проблема саме в тому,що є люди,які цілеспрямовано ідуть до своєї мети,навіть якщо в них нічого не виходить вони через терени пробиваються і витрачають багато часу для того,щоб жити саме так,як вони хотіли і отримують це життя. А є люди,які багато чого хочуть і вони постійно змінюють свою мету. Тому що пробуючи одну ціль не докладають максимум,щось не виходить і вони відразу здаються і шукають нову ціль і це все повторюється. Такі люди зазвичай не добиваються того,що вони хочуть,хотіли і надалі будуть хотіти в своєму житті. Такі люди будуть завжди не вдоволені своїм

життям. Також багато людей просто не вірять у свої сили і можливості і в самого себе. Приклад дуже простий, в мене родина не багачі і там роблять не на престижних роботах-значить і я буду такий як вони, мої батьки п'яниці-значить я теж буду таким, ми живемо в селі-значить я ніколи не зможу переїхати в якесь місто. Люди живуть в обмеженнях і бояться повірити і змінити своє життя на краще. Також багато людей, не хочуть починати з малого, щоб дійти до цілі про яку вони мріють. В мене є гарний приклад, людина, яку всі дуже гарно знають, як актора різних комедій - Джим Керрі.

Якщо ти зробив свій вибір борись і йди до кінця, поки не досягнеш успіху. Не все відразу впаде до твоїх ніг, але ти знай, якщо ти докладеш максимум зусиль і будеш впевнено іти по цій дорозі, твоя мета обов'язково скориться тобі!

Анастасія Петрушенко

Боже, я не розумію людей які в нашому сучасному світі, сповненому можливостей, говорять: «Я не знаю чим зайнятися», або ж «Ой, я ще не визначилась з своєю ціллю в житті». Хочеться просто дати їм ляпаса, щоб вони нарешті зрозуміли, що вони можуть все, але не бажають цього настільки щоб почати щось робити. Або ж досить часто вживаною є фраза «я боюсь починати щось нове, а якщо не вийде...». Ти просто не гориш бажанням починати цю справу. Важливо запам'ятати не помиляється той хто нічого не робить.

Ставити перед собою ціль і маленькими кроками іти до її звершення це чудово. Щоб досягти своєї мети, треба діяти залишивши свою зону комфорту. Постійно виробляти в собі такі риси характеру як: наполегливість, самостійність і працьовитість. На шляху до омріяної цілі люди долають багато перешкод. На жаль люди здаються надто рано. Вони думають що все буде легко і тому дивуються коли їхнє уявлення не відовідає реальності.

Отже я вважаю, що потрібно пам'ятати що легкого успіху не існує. І потрібно не лише фізично, а і морально готувалися до складнощів. І лише тоді мета тобі скориться.

Юлія Теплюк

У кожної людини є своя мета. Для багатьох досягнення мети триває майже все життя. Щоб досягти своєї цілі в житті потрібно працювати, ставити нові цілі, дотримуватися порядку та досягати поставленої мети. Досягнувши свою мету можеш з гордістю показати світові та собі, що ти зміг виконати її, а не просто змінити на більш просту. Головне, не потрібно здаватися на одній здобутій цілі, потрібно йти все далі та далі. Незважаючи на перешкоди, переступати через них і при цьому розуміти що з кожною проблемою ти стаєш сильнішим, тобто, ближчим до своєї мети.

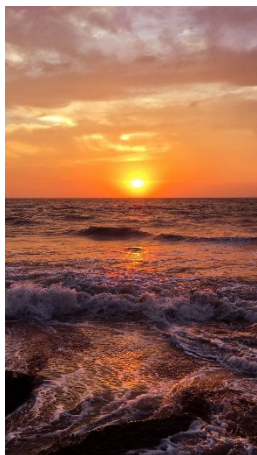
Ціль – надзвичайно ефективний інструмент у праці над собою. Грамотно поставлена мета насамперед допомагає правильно спрямувати зусилля, не розкидатися, не плисти за течією, робити те, що потрібно саме тобі, а не те, що попросять інші або що легше і приємніше робити зараз. Визначивши свою ціль, ми можемо реально оцінити успішність своїх дій. А ще - досягнення навіть незначної мети приносить позитивні емоції, які служать підкріпленням конструктивної моделі поведінки.

Отже, курс потрібно тримати на горизонт і мета обов'язково скориться!

Анастасія Арча

Я глибоко переконана, що благородної мети треба досягати засобами, які не суперечать суспільній моралі, і не сходити з цієї дороги, бо інакше нічого путнього не досягнеш.

Я виховувалась у сім'ї, де дотримуються принципу "на чужому нещасті щастя не збудуєш". Тому з дитинства вчилась досягати своїх маленьких мрій без брехні та підлості. В народі кажуть: "до чистої мети треба іти чистою дорогою", "що посієш, то і пожнеш". Тому свій горизонт бачу саме таким, світлим, чистим, безхмарним.

Для мене, головне – це знайти своє місце в житті, покликання, те, заради чого буде цікаво жити і рухатись вперед.

Мені на горизонті видніється мета: цікава, творча робота, яка принесе не тільки матеріальне задоволення, але і духовне, заради якої я вступила на факультет журналістики.

Інша моя мета – це знайти супутника життя, того, якого б я любила, який поділяв мої погляди і переконання, з яким ми могли б створити сім'ю, мати дітей і щоб ми могли прожити з ним щасливо, до наших останніх днів.

Ще одна моя велика мета – це подорожі. Я збираюся об'їздити весь світ, тим більше, в наш час, подивитися світ вже не так складно, було б бажання.

Чому головна мета мого життя професія? Тому що без неї неможливо здійснити інші цілі, наприклад, сім'ю треба забезпечувати, потрібен будинок, потрібні гроші на інші сімейні витрати. Щоб подорожувати, також потрібні гроші, і великі гроші. Тому, я розумію, що мені треба добре відучитися, стати професіоналом у своїй справі, це дуже важливо і тільки потім здійснювати свої інші цілі в житті.

Анастасія Тарасенко

«Хто я, - творець чи літописець?»

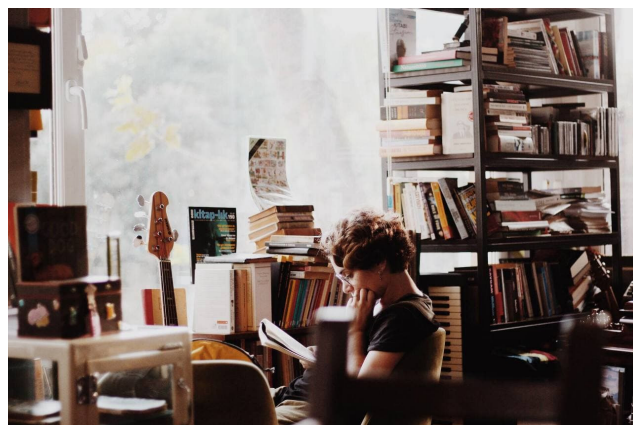
Всі професії мають свої недоліки і переваги. У роботи на заводі недолік це мала заробітня плата за велику кількість роботи, у прибиральниць майже теж саме, а які недоліки у роботі журанліста?

На перший погляд головний недолік є копірсаання в минулому людей. Але це вже не тайн і не недолік, деяким людям це подобається.

Ще один мінус це - не всі можуть працювати журанлістом, для цього має бути хист та жага, адже робота є творчою і не кожен зможе записати якусь подію, щоб вона залишилась в серцях навіки.

Тож на мою думку, журанліст і є літописцем, але не всі здатні писати історію.

Антон Плужник

Ніколи раніше я не замислювалась над питанням: «Хто я, - творець чи літописець?». Однак сьогодні до роздумів мене спонукало завдання Івана Сергійовича... Тож, хто ж я?

Сьогодні я стою на порозі незвіданого і багато чого прагну зрозуміти, усвідомити і навчитись чогось нового. Навчитись – це означає збагатитись знаннями, стати

кращою, мудрішою, а отже й духовно багатшою. Тоді я зможу позитивно впливати на певні суспільні процеси, щось змінювати на краще. Можливо, навіть впливати на свідомість людей з тим, щоб вони ставали добрішими, милосердними, любили природу і берегли її, любили і поважали тих, хто поруч, давали прихисток бездомним тваринам. А це, в свою чергу, буде робити наш світ красивішим і гармонійним.

Думаю, що кожен з нас здатен в тій чи іншій мірі на щось впливати: комусь допомогти знайти себе, комусь відкрити свій талант, стати відомим всьому світу, когось направити на путь істинний. Тобто, кожен з нас є творцем не тільки своєї долі, а й може відігравати значну роль у становленні іншої особистості. Наприклад, Тарас Григорович Шевченко був великим творцем. Він своїми творами впливав і впливає на розум людей, формує їх думку. Звідси і формування нового покоління, патріотично налаштованого, з прагненням до свободи, до волі,

І, звичайно ж, діяльність особистості позначається на соціально-економічному і історико-культурному розвитку суспільства. Тож ми не тільки є творцями, а й виступаємо літописцями історії власної держави, свого краю, свого міста чи села.

Ми пишемо історію своїми ділами.

Тож я – творець і літописець.

Нагадаю, що у давнину літописець мав не тільки вміти грамотно писати, а й повинен був добре розбиратись у військовій справі, в економіці, в поезії тощо. На мою думку, журналісти – це літописці відкриттів, політичної боротьби і економічних успіхів, досягнень науки і техніки, мистецтва та ін. Це творці сьогодення держави та її історії.

Лілія Кузьменко

На мою думку, всі ми є творцями. Ми працюємо, вчимося, одним словом створюємо гарні умови задля нашого з вами майбутнього-майбутнього нашої країни.

Творець - це той, хто створює щось. І не важливо яка професія. Головне викладатися на повну. Літописцями нас теж можна назвати, але у зовсім іншому аспекті. Ми

маємо володіти грамотою і цей аспект може сміливо назвати нас "літописцями", здатність повного занурення у творчий світ.

Тільки ми творці нашого світлого майбутнього!

Дмитро Котвіцький

На моє глибоке переконання, я - творець. Творець, бо тільки починаю своє життя. В руках я тримаю ненаписану книгу. І, якою вона буде, її сюжет, залежить тільки від мене.

Почала її я писати ще змалечку, коли пішла до школи. За підтримки батьків відвідувала танці. Навчитись захищати себе змогла ходячи на східні єдиноборства - дзюдо, карате.

Завдяки поїздкам до

Іспанії вивчила іспанську мову, почала гарно плавати та кататись на роликах.

Щоб розвивати логічне мислення зайнялась шахматами, стала вигравати районні змагання. 11 років захищала честь школи.

У сучасному світі неможливо жити без знання англійської мови, тому почала її вчити. Також маю хист до малювання, ходила в художню школу ім.

Марії Приймаченко, а свої картини виставляла в центрі "Довір'я".

Майбутнє я вирішила пов'язати з творчістю, стати журналістом. Вважаю, що це надзвичайно цікава і багатогранна професія, в якій я обов'язково зможу себе проявити.

Отже, моя доля - в моїх руках, тому робитиму все можливе, щоб творити її якнайкраще.

Анастасія Тарасенко

Не збудуєш словом, коли руйнуєш ділом»

Григорій Сковорода

Не збудуєш словом , коли руйнуєш ділом. Народна мудрість вчить нас, що не можна кидати слів на вітер. Адже слово – це і сильна зброя, якою можна невиліковно ранили людину в саме серце, і засіб похвали та стимул людських старань. Потрібно завжди усвідомлювати, що наші слова не повинні розходитися з нашими вчинками, адже наше слово - це є гарантія нашої честі. Відповідати за свої слова та вчинки, дотримуватися обіцянок - це означає поважати себе та людину якій даєш слово.

Без перебільшення можна стверджувати, що кожна людина гідна поваги, незважаючи на її становище в суспільстві чи кількість грошей.

Серйозність людини, визначає те, чи дотримується вона власної позиції, та не змінює свою думку при кожному зручному випадку. Про людей , які розкидаються словами , в народі говорять, що не так то вони діють, як тим словом сіють. Багато хто, може кидати слова на вітер, однак не кожен взмозі підтвердити сказане вчинками.

Дарина Вигівська

Є дуже мудре прислів'я: "Менше говори, більше роби". Спираючись на головну думку цих слів можна багато чого зрозуміти і тим самим добитись чимало. А й в правду ж люди дуже багато розмовляють, кидають слова на вітер, а насправді всі сказані слова були порожні. Успіху завжди домагається тільки той, хто знає чого він хоче, як цього досягти, і постійно працює над цим, а ось за допомогою розмов мало чого можна зробити.

Насправді тут все просто, хто водить порожні розмови, у того немає часу на реальні справи. Цим самим людина не добивається успіху. Є багато позитивних якостей у людей які мало говорять, а більше роблять. Наприклад, Ви зможете отримати більше інформації.

По-перше, якщо тема розмови вас дійсно цікавить і ви хочете отримати від нього максимальну користь, то не поспішайте висловлювати своє безцінну думку і

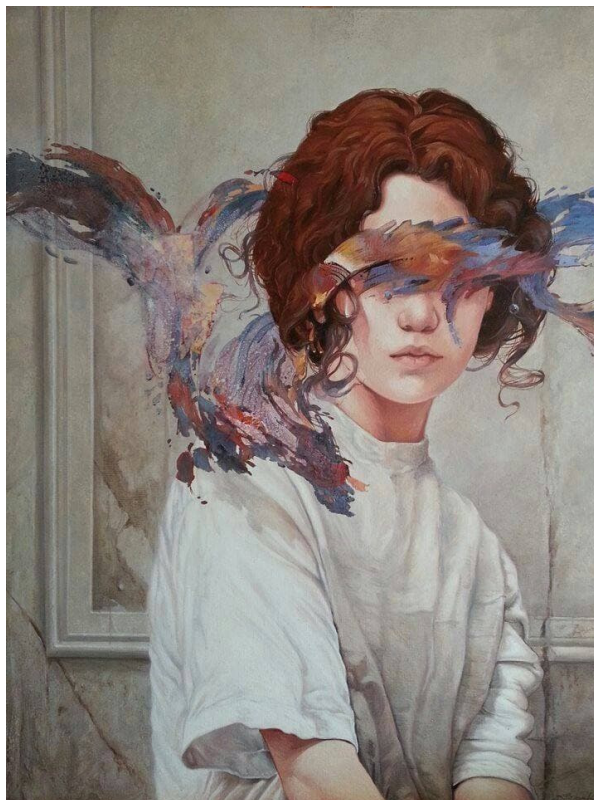

заглиблюватися в полеміку. Вислухайте спочатку аргументи всіх учасників. Це, можливо, дасть вам більше, ніж ораторська перемога в дискусії.

По-друге, Ви зможете зрозуміти свого співрозмовника.

Основна причина, через яку виникає безліч великих і маленьких проблем, - це відсутність взаєморозуміння. Дуже часто людина практично не чує слова свого опонента, а сприймає тільки те, що підказують його емоції і вже сформовану думку. Таким чином, ми чуємо не те, що говорить людина насправді, а те, що очікуємо від нього почути, з усіма наслідками, що випливають з цього згубними наслідками. Давайте перестанемо придумувати і почнемо просто слухати.

По-третє, Ви зможете завести нових друзів. Уміння слухати є не менш, а іноді навіть і більш цінним навиком, ніж уміння говорити. Коли людині потрібно виговоритися, просто відчуті увагу і підтримку, то ваша здатність слухати буде оцінена за найвищим розрядом. Ви зможете знайти безліч друзів, просто завдяки своєму вмінню мовчати, в той час як жалячий всіх гострим словом красномовний розумник так і залишиться назавжди в гордій самоті.

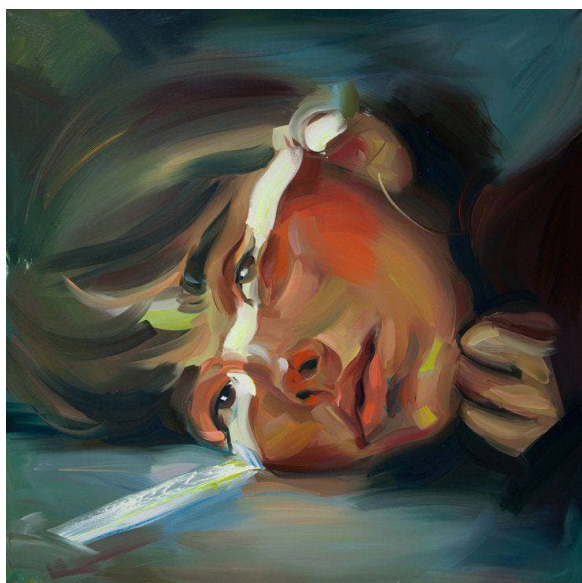
Спілкування між людьми є складним процесом, в якому все має бути збалансовано. Як би ви не були дотепні і ерудовані, іноді варто наступити на горло власній пісні і почати слухати. Можливо, що користі від цього ви отримаєте набагато більше, ніж від уміння багато і добре говорити.

Отже, у кожної людини була або є мета до яких він прагне. Дійсно багато людей перш ніж почати щось робити мріяли і говорили про це. Для того щоб мрії збулися потрібно менше говорити не припиняючи працювати і вірити що все вийде. Щоб здійснити свою мрію потрібно не забувати завжди прагнути до неї. Спілкуватися дуже здорово, але набагато корисніше прагнути до того чого хочеш. Не можна забувати, що для здійснення мрії потрібно бути готовим на все навіть і море перейти. Завжди потрібно мріяти і виконувати свої нехай самі дрібні мрії.

Марина Варгатюк

Маленькому мені матуся завжди примовляла про те, що слово - всього лише набір букв, за яким ми ховаємося, щоб було легше.

До певного віку я не розумів чому так і багато думав.

Що, якщо слово - дах будинку, який захищає від усього?

Якщо немає даху - будинок не закінчений.

Але ж дах звідкись з'явився?

Хтось поклав фундамент і покриття покрівлею, тепер він постійно захищає, а якби його не було, але були б розмови про нього - навіщо він?

Цінність - справа.

Все що відбувається в житті - підсумок якоїсь дії. А ось підсумок сказаного слова, як порив вітру - вічно коливається.

Одного разу маленький я пообіцяв собі, що більше не буду прогулювати школу, але щоранку вибирав сон замість навчання.

Збрехав сам собі?

Ні.

Просто черговий раз зрозумів, що слова нічого не значать, поки я не дію. Можна тисячі разів говорити, що ти більше цього не зробиш, але не докласти сил, щоб це стало дійсністю.

Можна тисячі разів повторювати одне і теж, але знову не робити цього.

Можна тисячі разів на словах щось починати, але не наполягати.

Слово - п'ять літер.

Діло - чотири.

Проста математика.

Чим менше літер - тим більше толку.

Стефанія Заяць

«В словах немає толку» - рядок з пісні, яку я почула і задумалась. Напевно, зараз в сучасному світі люди все частіше почали забувати про те, що справа прикрашає людину. Наскільки б не був довгим язик - він не проявить тебе так, як справа. За вісімнадцять років мені вдалося поспілкуватися з багатьма людьми, і не всі вони були позитивними персонажами в моїй маленькій історії. Тільки завдяки негативному досвіду розумієш, наскільки важливі дії людини, а не її гарні розповіді.

Навчитися красиво говорити може кожен, а проявляти це на ділі, на жаль, лише меншість.

Може, це і моя проблема, що я підпускаю до себе таких персонажів, але іноді важко заглянути під маску, яку так наполегливо тримає на своєму обличчі людина.

Отже, рано чи пізно, людина покаже яка вона є насправді, і всі її гарні слова, вже нічого коштувати не будуть. Як то кажуть, все це досвід, і яким би він не був, чи то хорошим чи то поганим, але ти зробиш висновки, і в кінці- кінців станеш тільки сильнішим.

Вікторія Андреева

Мій рід що я в нім колосочок...

Родина – це святе, це твоя сила, це твій захист та надії, це твоя віра й прагнення, це твоя фортеця. Це ті люди, що будуть з тобою впродовж твого життя, йтимуть поряд, триматимуть за руку, підставлятимуть плече. Моя родина - невелика, але міцна та дружня. Ми звикли підтримувати один одного:

коли знаходимося на відстані, обов'язково телефонувати, коли хтось хворіє, то майже цілодобово чергувати біля ліжка, коли комусь потрібна підтримка, то приходити на поміч незважаючи на відстань. Я пишаюся своєю родиною.

В мене є сестрички з якими ми зустрічаємося лише влітку у бабусі. І я обожаю ці три місяці коли ми разом. Ми такі різні, але такі схожі. Коли проходять літні канікули, кожен їде по своїм домівам. Але ми все одно разом, ми кожен вільну хвилинку розмовляємо по відеозв'язку. Розповідаємо один одному свої новини і згадуємо літні вечори: теплий чай і спокійні розмови. Я дуже вдячна батькам, які навчили нас дружити з самого дитинства, незважаючи на сварки. Кожен з нас особливий, кожен колосочок, а разом ми ціле поле, яке блищить під сонечком.

Кожен мріє про щасливу родину. Але це залежить від нас, від того, наскільки ми готові вкладати свої зусилля у неї. Бо це особисті стосунки між людьми різних поколінь, поглядів та переконань, які змушені постійно вирішувати побутові питання разом. Звичайно, бувають і конфлікти, і суперечки. Але я вважаю, найголовніше – це поважати одне одного. Головна помилка людей у родинних стосунках, на мій погляд, це те, що вони починають сприймати одне одного як належне. Вони перестають боятися образити, зробити боляче. От з чужими ми завжди ввічливі, а вдома можна нагримати на будь-кого, бо це ж твоє!

Рідні люди – це подарунок долі, який ми маємо цінувати. А родина – наш надійний притулок у великому, не завжди дружньому світі. І кожен з нас обов'язково має вносити свій вклад у щастя своєї родини.

Анастасія Арча

Найбільший скарб який я маю в своєму житті - це моя сім'я. І не можливо писати цей твір без усмішки на обличчі, адже всі мої найтепліші спогади пов'язані лише з нею. Бо це місце де завжди тобі раді, не дивлячись ні на що, тебе підтримають і дадуть слушну пораду і звісно не образять.

Я пишаюсь своїми батьками, вони з теплотою і любов'ю виростили мене. А я тільки зараз почала розуміти як важко коли в тебе донька, зі сторони мами це моральна підтримка, а от зі сторони тата це ще і матеріальна, адже після моїх слів до тата «я хочу...», або ж «в неї є таке і мені таке потрібно», в нього просто

не залишалося вибору. І за це я вдячна батькам, впершу чергу, вони з розумінням ставилися до мене, адже підлітковий вік став, мабуть, найскладнішою і найемоційнішою частиною життя не тільки для мене, а і для них.

В наші сім'ї завжди панує мир і спокій, взаємоповага і шана до кожного, за це я щиро дякую батькам що я зростала саме в такій атмосфері. Я з усіх сил намагаюсь ніколи не завдавати їм болю. Адже я добре розумію як важко буває іноді зі мною.

Хочеться щоб кожен із нас шанував своїх батьків, розумів їхні мудрі поради, думав по них, був поруч у скрутну хвилину життя, відгукувався на кожен їх поклик. Бо сім'я - це коріння, це основа без якого немислиме життя жодної людини, в який час вона б не існувала.

Юля Теплюк

"Той, хто не знає свого минулого,
не має майбутнього"

З історичних часів відомо,
що кожен повинен був знати свій рід до
сьомого коліна. Той, хто не знав
свого походження, не
міг вважатися повноцінною людиною і
йому було важко вижити, а часто його навіть цуралися.

Сьогодні теж дуже "модно" та почесно знати свій рід, адже кожна людина є його складовою, його колочком.

Інформацію про своїх пращурів я отримувала у вечірніх душевних розмовах з мамою, коли вона розповідала події зі свого життя. Багато про родину дізнавалась під час посиденьок за родинним столом у дідуся та бабусі, які, попиваючи чай зі старого самовару, що грівся лісовими шишками та деревним вугіллям на подвір'ї, розповідали цікаві історії зі свого життя.

Мій рід ніколи не був заможним, у ньому не було багатіїв. Але і моя родина і мої пращури були наділені добротою, милосердям, самовідданістю. У нас були учасники всіх великих воєн, а прадідусь Пилип у Другій світовій війні прийшов з фронту пізніше на цілих два роки, коли всі думали, що він загинув, а він допомагав на далекому сході воювати з японцями. Мій батько - учасник ліквідації аварії на ЧАЕС, від наслідків якої наша країна потерпає вже 30 років. Через цю аварію мої бабусі та тітки розкидані по світу і зустрітись можуть дуже рідко.

Ще в моїй родині є пасічники: прадідусь, дідусь та мій батько. Також ми маємо традицію передавати обручку бабусі. Зараз її носить моя мама, а коли буду одружуватись я, то мама її віддасть мені.

Звісно про свій рід я знаю ще мало, але в майбутньому хочу зробити дослідження свого родоводу, адже мої знання закінчуються прапрадідами, а прадід був сиротою.

Анастасія Тарасенко

Ми українці, і кожен з нас народився і виріс тут. Але не всі поважають свою батьківщину, говорять іншими мовами, або відкрито зневажають рідний край.

Особисто я, не розумію, як можна не любити свою рідну землю, бо ті хто тут народився, мають саму родючу землю, безкінечні степи і лани, та самих гарних дівчат на світі. Батьківщина дає для всіх однаково, але хтось не бажає приймати її дари в повній мірі, ф тягнуться до інших країн, думають: “Як би звідси втікти”.

Не треба плювати до колодязю, звіки будеш пити. Поважайте свій рідний край і любите свою родину.

Антон Плужник

***Якщо людиною себе вважаєш, крізь все життя неси
і пам'ятай: чим більше віддаєш, тим більше маєш;
чим більше маєш - більше віддавай...***

Пам'ятаєте, батьки вчили нас з самого дитинства в будь-яких ситуаціях залишатися людьми?

Не дарма все це було.

Життєвий шлях тернистий, важко рости і процвітати.

Фактично головну роль в нашому розвитку, як людини, відіграє суспільство.

Все життя ми знайомимося з кимось новим - це природно.

Але ми не замислюємося для чого ці люди приходять в наше життя.

Багато думаю останнім часом про сліди, які залишають люди в житті інших, якщо взагалі залишають.

І чому одні залишають, а інші ні.

Моя колекція таких слідів досить різноманітна. Хтось увійшов в життя ненадовго і змусив змінити світогляд на якісь речі і людей. Хтось залишив після себе три-

чотири музичні композиції. Або два-три слова, які стали рідними. Або валізу. Хтось зраджував так, що назавжди навчив бути вірним. А хтось так пояснював любов, що, навіть люблячи, не захочеться говорити це слово вголос, настільки воно тепер зіпсовано. Комуś спасибі, що був, комуś спасибі, що більше немає. А хтось зник як не було, і ні слів немає про це, ні жалю.

Але це всього лише одна сторона медалі.

Друга - моя.

Що я даю цим людям?

Кожен раз в спілкуванні намагаюся вичавити з себе максимум того, що я можу дати людині, тому що намагаюся жити так, щоб зі мною поводитися так само як і я з ними.

Кожна людина - унікальний експонат, якщо можна так сказати.

Ми не можемо навіть здогадатися що він прожив або відчував.

Пізнаючи все це ми отримуємо безцінний досвід.

Отримувати і віддавати натомість - життєва мета. Кожен день ми розвиваємося, дізнаємося щось нове, отримуємо нові відчуття, часом не найприємніші.

Отримувати все від спілкування в наш час дика розкіш, але кожен може собі її дозволити і до цього необхідно прагнути.

Є спілкування в якому ти віддаєш себе набагато більше, ніж інша людина, але якщо так відбувається, то знай - все повернеться, якщо не в першому випадку, то в другому або третьому.

Ми сіємо плоди того, що посадили самі і те, що отримуємо натомість - наша заслуга. Все наше життя - це досвід, безцінний, часом колочий, але шалено важливий для нас.

Стефанія Заяць

Людина відрізняється від тварин тим, що вміє співчувати та мислити. Але, все більше трапляється людей, байдужих до чужого горя. Коли людина співчуває, вона допомагає бідним, хворим, знедоленим.

В суспільстві є тенденція- чим бідніша людина, тим більше може співчувати та допомагати іншим. Дуже часто такі люди віддають майже останнє, відриваючи від себе та родини копійки, щоб допомогти нужденним. Деякі люди, пронизані співчуттям до інших, стають волонтерами, організовуючи допомогу. Яскравим прикладом волонтерства є допомога у війні проти російських агресорів на сході країни. Ці люди допомагали бійцям на передовій харчами, ліками, навіть добрими листами та подарунками. Я та наша школа з часів війни на сході неодноразово були частиною волонтерського руху. Ми, учні, наші батьки, вчителі, готували ярмарки для збору коштів бійцям. Малювали малюнки, писали листи, збирали солодоші та цигарки хлопцям. Це не означає, що ми багаті. Це означає, що ми Люди, які співчують та можуть поділитися.

Іншим прикладом віддачі та самовідданої любові до людей є наш лікар-інфекціоніст Глущенко О.І. В пандемію коронавірусу "Covid-19" він, будучи завідуючим відділення, організував збір захисних засобів та коштів на їх придбання.

Є багато прикладів допомоги людей багатих та бідних один одному, нужденним та хворим. Головне- залишатися Людиною, мислячою та гуманною.

Анастасія Тарасенко

Гроші займають не останню нішу в нашому житті. В когось їх більше, в когось менше.

Хтось заробив гроші обманом, а хтось чесним трудом.

Як не мене є три типи людей, Перші-багаті і скупі, другі-багаті, що намагаються відкупити гріхи, та третій-роздайбіда.

Ті, що багаті і скупі, зазвичай досягли своєї мети чесним трудом, в них не те щоб багато грошей але вони є.

Другий тип, це велика рідкість, частіше за все те люди що отримали своє майно обманом, або крадіжкою, такі люди зазвичай відкупляють свої гріхи в детбудинках. Або це громадські-діячі та роблять свої добрі спарви, за для популярності.

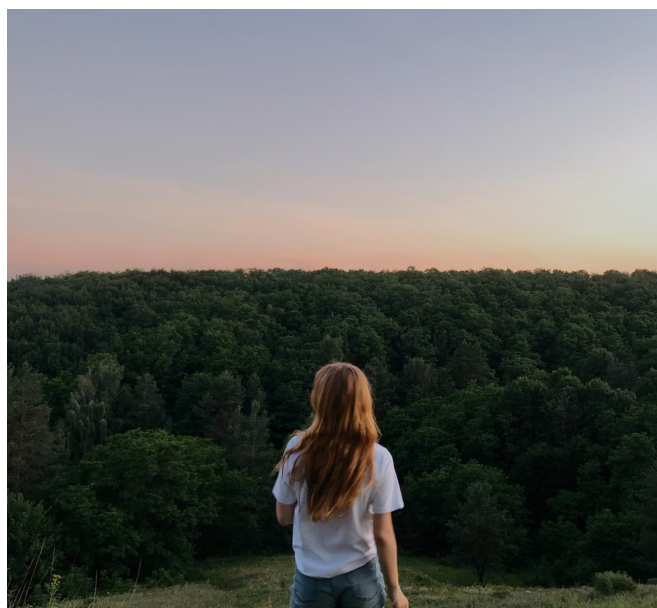
Тип роздайбіда, це люди, які або нічого не мають і віддають останній шмат хліба, або просто добрі багатії.

На мою думку, всі люди однакові. і такі дрібниці як гроші, тільки все псують і ускладнюють існування людського виду, але і без грошей все існування пішло б коту під хвіст.

Антон Плужник

«Коли береш, – наповнюєш руку, коли даєш, – наповнюєш серце». Ця фраза давно мені запала в душу. Коли прочитала даний вислів, то згадала: «А й справді, коли комусь щось дарую, відчуваю якийсь дивний внутрішній злет. Ніби на мене сходить благодать!».

Але мова йде не тільки про матеріальне. Адже на духовному рівні не менш важливо дарувати людям добро, тобто бажати їм від чистого серця щастя, гарних справ, удачі. Якщо це навіть робиться подумки, людина відчуває позитив і переймається до вас такими ж почуттями вдячності і любові, симпатією. Всі ми не ідеальні. У кожного з нас є свої гарні риси характеру, є і погані. Тож при

спілкуванні зі знайомими, друзями, рідними чи зовсім чужими людьми варто підносити їх найкращі якості, говорити з ними шанобливо. Бо саме такого ставлення ми хочемо до себе. Психологи називають це обмін енергіями. І як важливо, щоб всі ми несли позитивну енергію – енергію добра, світла, любові, вдячності, здоров'я, достатку, мудрості, щастя. Тоді б наша планета не знала воєн, світ жив би в любові і гармонії.

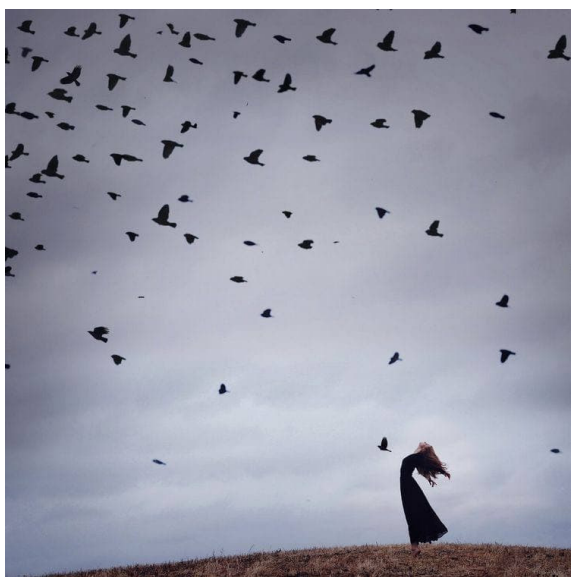
Знаєте, я вважаю, що справжньою цінністю є духовні дарунки, бо вони приносять більше користі і тому, хто дарує, і тому, хто отримує. Це може бути добре слово, свята молитва, комплімент, побажання щастя тощо. Вони піднімають настрій людині, вселяють віру у власні сили, впевненість у собі. Напевне, кожен з нас не раз після щирого компліменту чи доброго слова на свою адресу відчував, як світло і благодать заповняє душу. А роблячи добро іншій людині, теж відчували внутрішню і зовнішню гармонію.

А ще нам би не завадило навчитися бути вдячними за все: за зустрічі і розстані, за щастя і віру, за дні і ночі, за гарні світанки і сонце, за друзів, за невдачі, завдяки яким ми вчимося жити. Дякуймо людям за все. Та й не тільки людям. А й природі, квітам, травам, тваринам, птахам, Всесвіту.

Словом, посилаймо у світ те, що хочемо мати у своєму житті, просто так, на альтруїстичній ноті...

Лілія Кузьменко

***Хоч скільки падай, значення немає.
Та важить те, чи ти зумів піднятися!..***

Японська приказка каже: «Впади сім разів, піднімися вісім». Це означає – ніколи не здавайся, ніколи не пасуй перед труднощами. Став перед собою мету і впевнено йди до неї. Зазвичай, на цьому шляху багатьом зустрічаються труднощі. Адже цей шлях не проторений і не усіяний пелюстками троянд. У кожного своя дорога до мети, до успіху. Людині Бог завжди дає шанс на удачу. Треба тільки не упустити його.

Щоб бути майстром своєї справи, потрібен час. Звичайно, будуть помилки, але на них треба вчитися і наполегливо йти до мрії.

Якось я натрапила на матеріал про американського професійного велогонщика Ленса Армсторонга. Мене захопила його жага до життя, воля до перемоги. Лікарі у нього діагностували рак, що поширювався по всьому тілу. Проте, незважаючи на це, Ленс подолав хворобу і став єдиним спортсменом, який фінішував першим в загальному заліку «Тур де Франс» шість разів поспіль.

Нещодавно бабуся розповіла історію про одного італійського мільйонера, який втратив все: родину, квартиру, будинок, автомобілі, бізнес і всі свої мільйони. Звичайно, він непросто переживав свою невдачу, впадав в депресію і все ж зумів знову піднятися із самого дна до вершини успішного мільйонера.

Тож, якщо ви вважаєте, що вам випало багато випробувань, згадайте ці історії, згадайте тих, хто мужньо бореться із хворобою, хто не може ходити, але при цьому вміє гарно танцювати на колясках, про тих, хто не має рук, але пише чудові картини, тримаючи пензля вустами та ін. Є багато цікавих історій, які можуть допомогти досягти своєї мети тим, хто зневірився в собі, зневірився у своїх силах. Вони – справжнє джерело для наснаги.

«Хоч скільки падай, - значення немає. Та важить те, що ти зумів піднятися» - цей вислів спонукає до віри у власні сили, у те, що я зможу опанувати той багаж знань, який приведе мене до успіху, віри в свою мету, у власні можливості. Вірю, що, втіливши свою мрію в життя, я зможу світити іншим.

Лілія Кузьменко

Готова посперечатися: цим прислів'ям осінило того, хто з цікавістю спостерігав за процесом освоєння ходьби малюками.

Мені здається в нас це закладено ще з дитинства, а будемо ми це розвивати и виховувати – залежить тільки від нас самих.

Чого ми досягнемо, якщо при кожній невдачі будемо опускаючи руки та перестанемо рухатись вперед?! Звісно, нічого, ми залишимося там, де ми є, на тому ж місці. Ніякого руху, ні яких перемог над собою, хіба це цікаво?

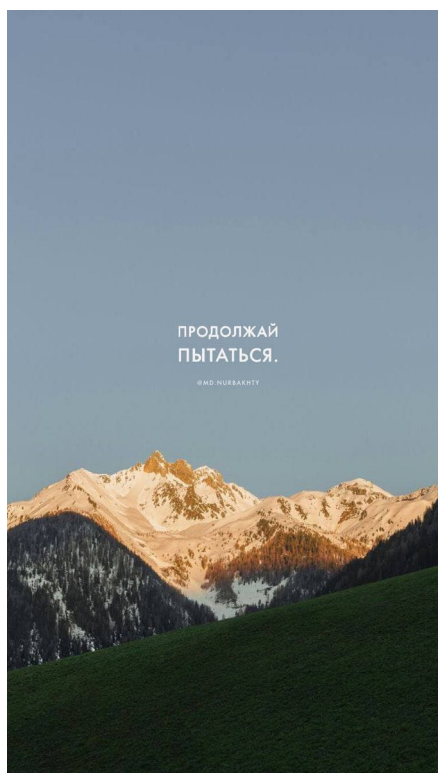
Я впевнена, що набагато більше задоволення нам принесе прокидатися і розуміти, що ще вчора ти впав, а сьогодні ти на висоті.

Мабуть, повернуся до вступу, та розшифрую його. Факт: падав чи хто п'ять разів, а хто п'ятдесят, - всі ми в підсумку навчилися ходити. Подорослішавши ж і почавши порівнювати себе з іншими, обзавелися стійкими переконаннями про свої повноваження (добре, що таке не приходиться в голову в дитинстві, - інакше багато хто до цих пір би повзали). Як заключення, скажу: скільки б разів ти не падав, підіймись на один раз більше, і тільки так, ти досягнеш справжнього успіху.

Дарина Вигівська

В житті кожної людини трапляються негаразди. У когось вони зовсім непомітні або бувають дуже рідко, а в інших все навпаки, але у кожного вони присутні. Ми люди, а отже ми радіємо, засмучуємося, беремо від життя все, що воно нам підносить.

На жаль, в житті присутні не тільки позитивні емоції і дії з навколишнього середовища, які дають нам хвилю радощів і насолоджень. Життя - це сходи, по яким ми піднімаємося, і чим вище ми знаходимося, тим складніше, але фінал у всіх однаковий. Це і є те, за чим ми рухаємося вперед, не опускаючи рук.

На мою думку, падіння на шляху до перемоги має велике значення в підкоренні мети. Йти до мети можна тільки через падіння, які насправді мають величезну роль в процесі досягнення цілі. Розчарування - це досвід, за рахунок якого людина досягає висот.

Отже, без перешкод в людському житті неможливо існувати. А без помилок життя губить сенс. Помилки, зневіра в собі, падіння вниз з вершин будуть завжди, але якщо ти зможеш піднятися після невдач - ти зможеш все!

Марина Варгатюк

Всім відомо, що перемога і поразка - це не інакше, як дві сторони однієї медалі. Щоб досягти успіху, вам доведеться падати неодноразово. «Без поразок немає перемоги», - цитата віце-президента СКА Романсона Ротенберга.

Людина, ненавмисно спостерігаючи за життям іншим, часто залучає у своїй голові помилкову думку: "Він заслужив цю посаду, бо був нечесним", "Вона виграла конкурс краси, бо все куплено", "У них такий розумний і

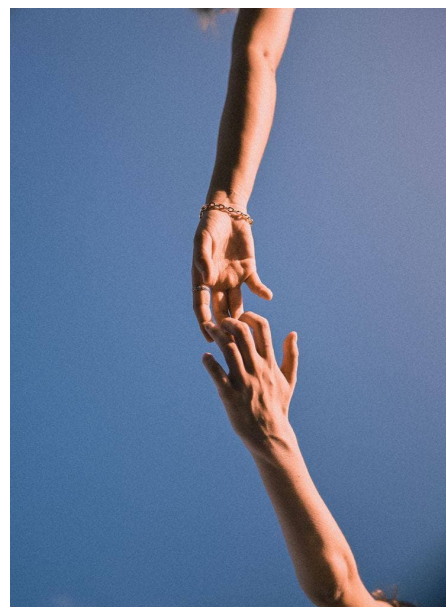

рухливий малюк, тому що вирішальне значення тут відіграють гени" тощо. Люди здатні і люблять засуджувати інших, але вони апріорі не наважуються ризикувати і швидко опускають руки. Вони бояться поразки, бояться, що хтось краще них. Страх втратити рятує людину від найсолодшого задоволення в житті - від гри. Гра, в якій важливо не перемагати, а стояти твердо і впевнено перед найзаповітнішим моментом, коли в підсумку все виходить.

«Без поразки не буває перемог" - заява, змістом якої керуються лише сильні та впевнені в собі люди. Більше того, абсолютно неважливо, чи йдеться про життєвий аспект, будь то бізнес, формування особистості чи взаємодія з іншими людьми. Надзвичайно важливо пережити моменти занепаду, принаймні для того, щоб перетворити накопичений досвід в успіх. Звичайно, поразка може бути завершена перемогою, якщо докласти відповідних зусиль.

Яскравим прикладом ефективності таких цікавих заяв може служити спорт.

Хтось розгляне спортивну підготовку до тортур, а хтось співвідносить це з шансом стати сильнішим.

Справа в тому, що початковий етап навчання - найскладніший аспект як фізично, так і морально. По-перше, від м'язової системи людини просто потрібно витримати набагато більшу напругу; По-друге, фізична підготовка, як правило, супроводжується деякими змінами режиму дня та харчування, що, безсумнівно, є важливим психологічним фактором. Представлені кадри в даному випадку служать своєрідною "поразкою", а насправді без поразок перемог не буває.

Роман Ротенберг, цитата якого розглядається в цьому творі, є одним з найвідоміших російських функціонерів у галузі спорту. Тож, як ніхто інший, він може підтвердити своє твердження сотнями прикладів, з якими коли-небудь стикався на практиці.

Яскравим доказом очевидності висловлювання можуть служити змагання, що проводяться на різних спортивних майданчиках, будь то легка атлетика чи плавання, фігурне катання або гімнастика, футбол або хокей. Скажімо, окремий спортсмен, який не в змозі підняти величезну вагу в 2014 році, вже до 2017 року точно його опанує, за умови, що всі три роки він буде тісно зайнятий роботою над собою та своїми фізичними здібностями, бо без поразок немає перемог.

Хто сказав, що в житті все легко? Життя - річ непередбачувана і в той же час дуже цікава, тому що лише ми вирішуємо, чи робити щось, аби досягти наступної мети або опустити руки, але все рівно поразки нас загартовують, роблять сильнішими.

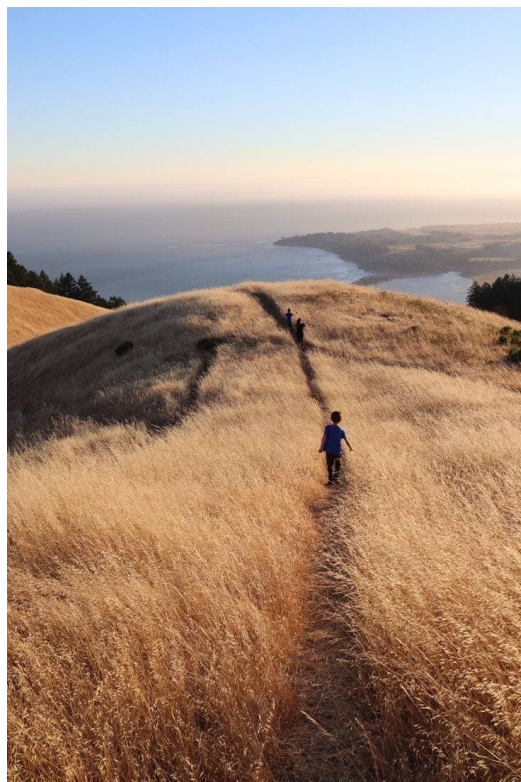
Дарина Чернишова

"Хто не падає, той не встає" - якимось сказав мені мій тато, коли після мого падіння на роликах я приїхала додому заплакана і з синцями. Тоді його слова я сприйняла лише у фізичному плані. Пізніше, подорослішавши, я почала задумуватись про моральне підґрунтя цієї фрази.

У цьому світі не має ідеальних людей. Всі падають, зазнають поразки, але досягають успіху лише наполегливі, які мають сили та дух піднятися і почати спочатку.

Падіння бувають різні. Є фінансові, моральні, падіння духом. Як на мене найстрашніше моральне падіння. Люди стають легкою здобиччю для шахраїв, ворогів і у найгіршому випадку закінчують життя самогубством. У деяких випадках не менш страшним є матеріальне падіння, яке полягає у втраті бізнесу, майна, фінансових можливостей людини, що спричиняється природним, техногенним та військовим лихом. Зараз від такого падіння страждають люди на сході країни. Вони втратили все: житло роботу, близьких. Хтось знаходить в собі сили переїхати і почати своє діло з початку, а хтось завуальовує алкоголем, наркотиками, опускаючись на дно суспільства.

Отже, що б не трапилось в житті, ми маємо завжди знаходити в собі сили піднятися та продовжити життя, чого б нам це не вартувало. І пам'ятаймо, що доля посміхається лише наполегливим!

Анастасія Тарасенко

У кожного з нас в житті бувають невдачі, в когось подолання труднощів вихотить з першої спроби, а хтось після першого удату падає і втрачає віру в себе. Ті в кого все виходить з першого разу мають надзвичайну вдачу але таких людей майже не існує. Тож чи варто втрачати дух після невдачі?

Після першої спроби, обов'язково має бути друга, після другої-третьої. Адже з кожною спробою, людина стає сильнішою. Як би боляче, невдача, не вдарила, обов'язково треба перемогти біль, і продовжувати бій з труднощами, чим більше будеш боротися, тим сильніше станеш, з кожним ударом воля і дух стають крепшими і через тривалий час, той хто вистійть,

буде мати залізну душу і тіло.

Тож, на мою думку, як би тяжко не було, не може здаватися, адже з кожним підйомом дух буде сильнішим.

Антон Плужник

Я впевнена, що кожна людина постійно зіштовхується з невдачами, але кожен сприймає їх по-різному. Хтось- одразу впадає у відчай, і опускає руки, а хтось- сприймає це як чергову сходинку свого життя, і з легкістю переступає через неї. Якщо людина, яка потерпіла провалу, навіть не намагається щось виправити, то це слабка людина, і вона наврядчи досягне великого успіху у житті

Успіх у будь чому: чи то у роботі, чи можливо у особистому житті залежить виключно від опрацювання та переосмисленні наших помилок

Я не можу не погодитись із думкою Вінстона Черчилля, про те, що успіх — це здатність крокувати від однієї невдачі до іншої, не втрачаючи ентузіазму.

З кожним промахом чи невдачою, людина стає тільки сильнішою та мудрішою, адже лише на своїх помилках можна навчитися.

Особисто для мене, величезним прикладом у житті є Нік Вуйчич. Це чоловік, який не дивлячись на те, що народився без рук і без ніг, не здався, а веде активний образ життя, займається спортом та є мотиватором, і прикладом для багатьох людей.

Отже, кожна невдача робить людину тільки мудрішою та більш загартованою до проблем у житті. І тільки завдяки ним, можна стати успішним та досягнути успіху.

Вікторія Андреева

*Брунькує березень бентежними бажаннями,
Дарованими нам од юної весни,
Стрічаннями новими, і чеканнями,
І шалом почуттів, що полонили сни...*

«Брунькує березень бентежними бажаннями,
Дарованими нам од юної весни
Стрічаннями новими, і чеканнями
І шалом почуттів, що полонили сни»

Сутінки. Легкий подув вітру. Запах мокрого асфальту після дощу. Шаленні почуття, які заповнили сни...

Ти, такий омріяний, легкий як вітер. Поринаєш в мої сни, і відтепер не можу я без тебе жити. Ти як весна, яка дає надію після холодної зими.

Так цікаво, сиджу серед темної ночі і пишу свої думки. Неймовірно почуття, неначе полум'я всередині. Хочеться сказати багато, але не всім це цікаво. Але все ж таки трохи скажу...

Мабуть не всі усвідомлюють, що таке кохання. Прикро... Прикро, що люди можуть кидатись цим словом і розбивати серця, розбивати серця тим хто дійсно любить.

Але зараз не про це, зараз про кохання, справжнє кохання.

Як колись сказав Оноре де Бальзак : «В одній годині кохання – ціле життя». І кожна людина цей вислів трактує по різному. Але ж тільки но вслухайтесь «... в годині, ціле життя».

Мені здається, що у кожного були думки про те, що хочеться побути з рідною людиною більше ніж ви можете, і ви намагаєтесь зробити все, щоб ця година не промайнула так швидко, і які ж ці слова влучні саме в цей момент. Коли ти занурюєшся в людину повністю, і в цей маленький відрізок часу вкладаєш душу.

Хочеться щоб кожен віднайшов своє кохання, щоб у кожного з'явилося таке почуття, неначе ви єдині в цьому світі, є тільки ви і ваші почуття.

Тож не марнуйте часу...

Лілія Кузьменко

Березень — той період, коли природа тільки починає пробуджуватися від зимового сну. В народі кажуть: "Березень зиму ламає - весні стежку прокладає". І дійсно, вся природа змінюється, прокидається від зимового сну. З кожним днем все вище піднімається сонечко. І все більше гріє нас теплими промінчиками. Але цей рік особливий. Напевно березень зробив собі відпустку і лиш під кінець місяця з'явився.

Але він не забув завітати у наші серця. Незважаючи на сніг і холодні дні у душі була весна. Тепла, повна кохання і спокою. Для мене ця пора року, казковий парфумер, майстер створювати дивні аромати, здатні навіювати настрої та думки. Це початок нового життя.

Кохання – це найкраще почуття на світі, саме воно набуває нової сили навесні. Любов матері до своєї дитини, чоловіка до жінки, онуків до бабусь і дідусів, хлопця до дівчини. Це прекрасне почуття, коли людина перестає відчувати землю під ногами, вона починає літати від щастя, нічого не бачить перед собою і нікого не чує. А весна ніби допомагає у цьому своїми промінчиками сонячного тепла.

Також, це пора коли можна зупинитися і подумати як будувати своє майбутнє. Хоча повітря таке п'янке, що запросто може закружляти голову, воно також нагадує, що все в нашому житті тимчасове. Колись закінчиться смуток і принесе за собою радісні моменти. Так само як після лютої, холодної зими приходять тепла і ніжна весна, яка приносить з собою вітер чудових змін.

Анастасія Арча

Кожен день я бачу сотні щасливих очей, які блищать від квітневого сонця. У кожному перехожому відчуваю радість, що скоро все стане добре, залишилося потерпіти зовсім трохи.

Ви помічали, що весна пахне надією?

Ніколи так, як під весняним дощем не відчувається віра в майбутнє. Під ним хочеться жити, любити, радіти. Рахувати краплі, збиваючись з рахунку, ловити їх язиком, запам'ятовуючи смак свіжості нової пори. Як говорив Еміль Короткий: «Навесні навіть чобіт чоботу шепоче на вушко щось ніжне».

Хіба не так? Саме в цей сезон хочеться глибоко вдихнути, та й так жадібно, з бажанням залишити все повітря собі. Кожен місяць пахне по-різному.

Березень - запах вогкості, після якої буде цвітіння. Він як ліки від зими. Як зазвичай буває? Ліки не зовсім приємні, але ти знаєш, що після них тобі стане краще і щось зміниться.

Квітень - запах свободи, адже всю зиму було бажання сидіти вдома, а зараз ти можеш вирватися не надягаючи на себе тонну одягу. Ти нарешті можеш витягнути друзів і вечорами проводити захід сонця, який особливо прекрасний у цьому місяці, адже він завжди в теплих відтінках.

Травень - той самий запах надії. Знаючи, що попереду три місяці літа втрачаєш голову. На вулиці метушня, адже в травні завжди хтось щось святкує. Звідусіль запах квітучої вишні,

квітуча зелень радує око і додає фарби дням. Навесні все відчувається по особливому.

Я б назвала її запахом дитинства, коли у тебе на кухні холоне чай з булочками, які тільки-тільки дістала з духовки бабуся, а ти скоріше натягуєш на себе нову джинсову куртку, яку купила тобі мама. І ти біжиш у двір, де всі твої друзі і хвалишся, а навколо все ще по-дурному добрі. Прибігаєш додому і ось вже мама кличе тебе збиратися для прогулянки в лісі, де все ожило. А в тому лісі під твоїми ногами хрустять тонкі гілочки, які люди збирають для вечірнього багаття. Навколо квітучі первоцвіти і так само квітучі люди, які кричать про любов. Папа дарує тобі перший букет первоцвітів і ти забуваєш про все, крім любові, навіть такої, дитячої, але щирої любові.

Весна огортає кожного в свої теплі обійми і дарує відчуття потрібності, хіба не в цьому щастя?

Стефанія Заяць

Сонце світить, а в душі бажання крикнуть,
Що прийшла весна.
Відпочити від нудних морозів,
Бо з'явилася вона.

Така чудова і тендітна,
Неначе біла квітка,
Що милує око і дорослим,
І маленьким діткам.

Відчуття такі як мріяти, творити,
Від яких мені стає аж легше дихати.
У теплі дні нові знайомства та нова пригода,
Що трапитися може навіть в пасмурну погоду.

І нехай хоч дощ іде,
Настрій в мене не впаде.
Бігти будемо під ним аж до пізньої ночі,
Й знову скажеш ти мені про мої красиві очі.

Саме зараз відкриваєм душу,
Бо навіщо я це приховувати мушу?
Адже живемо ми лише раз,
І щоб усе спробувати нам знадобиться час.

Катерина Котенко

Кохую ... Дві людини ... Три склади ... Єдина доля...

І тільки чуєш,
Я люблю...
Люблю безтямно твої очі
Мов медом тим наповнені вони.
Люблю цей погляд - незабутній,
Що так пронизує і у ві сні, і на яву
А голос? Голос твій дає життя
І він так тихо промовля:
«Люблю, люблю, люблю до забуття»

Лілія Кузьменко

Очима ти сказав мені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзамен.
Мов тихий дзвін гірського кришталю
несказане лишилось несказаним.

Про кохання сказано і написано багато. Воно наповнює людське життя сенсом, перетворює сіру буденність на свято. Кохання змінює людину, примушує робити безглузді вчинки. Воно дарує крила і натхнення. Як добре прокидатися знаючи що ти кохаєш і кохають тебе, адже наше життя це довга дорога устелена не лише пелюстками фіалок, а і колючим тереном, і в цих злетах і падіннях ти розумієш як добре, що крім сім'ї, ти ще маєш людину, яка завжди з тобою, в будь який час вислухає, зрозуміє і розділить з тобою радість та печаль. Кажуть, що справжнє кохання дається раз у житті. І головне – не прогавити його, не пройти мимо. Саме воно допомогло стільком вої

нам повернутися додому з війни, саме присутність дорогої людини інколи повертає до життя, здавалося б, безнадійного хворого. Саме завдяки коханню, врешті-решт, народжуються діти.

«Бути коханим – це більше, ніж бути багатим, бо бути коханим – значить бути щасливим» - сказав Тільє. Кохання...

Воно для кожного своє, воно настільки різне й щоразу неповторне, що йому не можна дати чіткого визначення. Мені б в свою чергу хотілося б, щоб кожна людина на цій планеті, відчула що таке справжнє кохання. Відчула той ушвидчений стук серця, і переповнене дихання коли ти бачиш того кого дійсно любиш. Кохання воно як багаття, багаття, яке треба підтримувати, і це праця двох. І якщо про це забути або не знати рано або пізно кохання пройде..

Отже висновком я хочу зробити слова Рея Бредбері «Кохання – це коли ти хочиш пережити з ним всі чотири пори року. Коли хочеш бігти з кимось від весняної грози, під всипаний квітами бузок, а влітку збирати ягоди і купатися в річці. Восени разом варити варення і заклеювати вікна від холоду. Взимку допомагати пережити довгі вечори і нежить...»

Юлія Теплюк

«Я б брехала про піднесені почуття, однак - сенс, якщо мною рухає біль?»

Нещодавно зустрілися зі старими друзями в затишній атмосфері.

Ти пам'ятаєш кожного, тому що ненавидів їх усіма атомами свого тіла через те, що вони відбирали мене у тебе холодними лютьневими вечорами і змушували зігріватися в обіймах подушки і променях тепла від каміна.

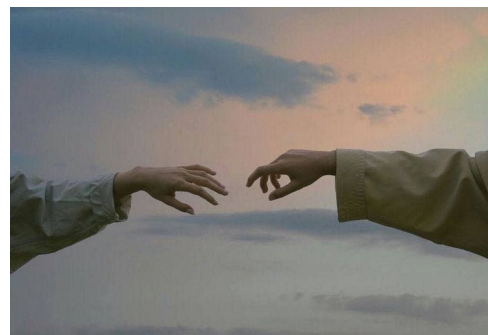
Під вечір кожен ділився тим, що сталося за рік, хтось створював мистецтво, хтось почав вчити різні мови, а хтось зовсім обзавівся сім'єю. Тільки ось я мовчала.

Не змогла зізнатися, що в нашій історії вже додрукована остання глава і ніяких «нас» більше немає.

Кивала головою посміхаючись і намагалася уникнути цієї теми усіма шляхами, але не вийшло.

Різке питання: «Який рік Ви вже разом?» розбило мене повністю.

Я усвідомила, що наш відлік закінчено.

Відповісти змогла тільки: «Ми виявилися не готові до щастя, тому що були не привчені до нещастя. Адже нас ростили в поклонінні одному богу - благополуччя. Треба знати, хто ти є і кого ти любиш. Треба завершитися самому, щоб прожити незавершену історію.»

Але ніхто не знав правди.

Що таке любов?

Ти був не першим кого я зустріла, але був найчистішим і щирим.

Твоє ім'я досі викликає біль, яка знемагає все тіло, ніби тисячі дрібних проводів б'ють мене струмом. Але біль стала синонімом твого імені і кожна буква кричала про це.

Я кохала тебе так, як смертельно хворі - жити.

як осліплі - сонце, яке їм
не світить.

Я любила тебе і була переконана, що все це навіки і скінчиться тільки з моєю смертю. Але як бачиш, все скінчено і я все ще жива.

А ось ти - помер.

Чому ж зараз пишу тобі це?

Як людина ти - живий, а ось як уособлення любові - мертвий.

Пам'ятаєш як пішов від мене?

Ти йшов тихо і не поспішаючи.

Робив це так, що змусив повірити мене в свою сліпоту.

Ти не став вивозити речі з нашої квартири, не став голосно скандалити, не став нав'язувати себе і в кінці не став любити мене.

Останнім часом ти вкривав мене теплою ковдрою перед сном і засипав поруч, як зазвичай, але лежачи поруч я відчувала все те, що відбувалося у тебе всередині.

Ти більше не та людина, яка була поруч на протязі декількох років.

Я перебуваю поруч і просочуюсь твоєю невпевненістю у вчинках.

Я беру твою руку, але більше вона не стискає у відповідь мою.

Є одна відмінність у любові - ти відчуваєш все що відбувається з твоєю людиною, лягаєш поруч і просочуєшся усіма почуттями, які є у твоєї половини.

Розумієш все по жестах і міміці, розумієш по погляду, по зіткненню, навіть по дурному мовчанню.

Мені знадобилося трохи часу, щоб зрозуміти, що ти хочеш дописати цю книгу.

Довелося дати цю можливість, розійтися тихо нібито нас нічого не пов'язувало і довгий час проведений разом стерто зі свідомості. Ми дійсно повинні зрозуміти людину, яку ми хочемо любити. Якщо наша любов, це тільки бажання володіти, це не любов. Якщо ми думаємо тільки про себе, якщо ми знаємо тільки свої потреби і нехтуємо потребами іншої людини, ми не можемо любити. Ми повинні дивитися глибше, щоб побачити і зрозуміти потреби, устремління і страждання людини, яку ми любимо.

Це основа справжнього кохання.

...Минув час,

Мені вже не так погано,

Але не розумію одного,

Якщо ти просто здався -

це вже не можна назвати любов'ю, адже так?

Стефанія Заяць

Весна... Світанок... Ти прокидаєшся зрання від теплих сонячних променів, які огортають твоє обличчя. Розплющивши очі, ти відчиняєш віконце, і просто насолоджуєшся дивовижним співом пташок. Ти сидиш, про щось задумавшись, і навіть не хочеться нікуди йти, хочеться сидіти так весь день мріяти і відчувати в повітрі неймовірні аромати від квітух чи то абрикос, чи можливо вишень.

Ти швиденько збираєшся, і вирушаєш на навчання, а в голові тільки й думки про те, що скоро вихідні, і ти зможеш вдосталь відчути всі переваги весни. Просто уявляєш, як ти із друзями з самого ранку збираєтесь до лісу.

Йдучи до університету, можна помітити, як весна впливає й на інших: хтось йде замріяний, розглядаючи навколо, хтось закоханий йде зі своєю другою половинкою, і просто насолоджується моментом, а хтось заклопотаний біжить на роботу, і так як і ти мріє про вихідні.

Ось і настав цей омріяний день. Все як і планувалось. Ранок. Ти в піднесеному настрої прокидаєшся, і з друзями в метушні, збираєшся до лісу.

І коли вже всі зібрались, ви

великою компанією йдете до лісу, і чути тільки гомін, кожен розповідає щось своє, всі в чудовому настрої, діляться своїми планами на майбутнє. Ви просто всі разом насолоджуєтесь життям, і хоч на якусь мить, забуваєте про проблеми чи негаразди. Хочеться щоб цей день ніколи не закінчувався, але ти розумієш, що потрібно йти далі, і цей теплий, сонячний день, запам'ятається надовго, і ти з посмішкою на обличчі будеш згадувати його ще довго.

Вікторія Андреева

Редакційна колегія:

Головний редактор – Лілія Кузьменко

Редактор – Анастасія Тарасенко

Редактори дизайну:

Титульна сторінка - Олег Гончаренко

Дизайн альманаху - Стефанія Заяць, Аліна Войтенко, Дмитро Котвіцький

Шеф-редактор – Іван Чиж

Підписано до друку 01.06.21

Ум. друк. арк. 2,1

Наклад 100 прим.

Формат 60x84\16

Зам. № 210396

Віддруковано у редакційно-видавничому відділі НУБіП України

вул. Героїв Оборони, 15, Київ, 03041

тел.: 527-81-55